

VAI RĪGA REIZ BŪS LATVIEŠU GALVASPILSĒTA?

Saruna ar Rīgas domes deputātu Daini Loci

KURŠ SOLĪS VAIRĀK?!

DDD: Pirms pašvaldības vēlēšanām Rīgā notiek sacensšanās “kurš solīs vairāk” – kurš solīs lielākus pabalstus, kurš gludākas ielas, mīkstākus trolejbusus un vēl kaut ko. Bet kur paliek nacionālā politika? Rīga taču ir latviešu – tāpat Latvijas valsts – galvaspilsēta?! Vai jūs pamanāt, ka par Rīgu kāds domā kā par

nieki savā galvaspilsētā Rīgā – noteikti nē. Daudzos Latvijas novados latvieši, manuprāt, neizprot Rīgā dzīvojošos, jo viņiem ikdienā visapkārt ir tikai latviešu valoda, skolas ir tikai latviešu valodā. Tur tiešām nav, ar ko cīnīties, jo skolas un valoda ir tikai latviešu. Ja tur arī ir kāds cittautietis, tad viņš zina latviešu valodu, iet latviešu skolā, pilnībā asimilējoties latviešu sabiedrībā. Smagā stāvoklī ir Latgale un

nieku, bet ir jau tā neredzamā daļa, par ko tikai nojaušam, kuras saknes stiepjas ārpus Latvijas. Te ir šī robežlīnija, pie kuras praktiski notiek cīņa par to, uz kuru pusi tad Latvija īstenībā virzīsies: vai aiziesim Austrumu kaimiņa krieviskajā virzienā vai noturēsim savu un rietumniecisko virzienu. Šobrīd ir bažas, jo skaidrs, ka Rīgā dzīvo ap 40 procenti krievvalodīgo balsstiesīgo. No vienas puses, tas varētu ļaut domāt, ka Nilam Ušakovam nav izredžu atkal uzvarēt vēlēšanās un turpināt saimniekot Rīgā, jo latvisko vēlēšanu ir vairāk. Ir arī citi aspekti, kas varētu mudināt raudzīties uz vēlēšanu rezultātiem cerīgi. Pēdējie statistikas dati parāda, ka no Latvijas vairāk brauc ārā krievi – daudzi tieši no Rīgas. Demogrāfiskā situācija latviešiem ir sliktā, bet krieviem vēl sliktāka, jo viņiem dzimst mazāk bērnu. Līdz ar to mums vajadzētu justies nedaudz labāk, nekā tas bija pirms četriem gadiem.

DDD: Vai tiešām latvieši var justies droši, ka vēlēšanās atkal neuzvarēs krievvalodīgo vadonis Nils?

Turpinājums 4. lpp.

MŪS UZTRAUC TAS, KA KRIEVI TUR 9. MAIJĀ PAVISAM IDEOLOĢISKI SVIN SAVU UZVARU PĀR LATVIEŠIEM.

Latvijas valsts galvaspilsētu?

Dainis Loci: Šobrīd visas partijas gatavojas iesniegt programmas – tad arī būs redzams, kas kuram svarīgāks. Manuprāt, Rīgai ir jāklūst par visu latviešu galvaspilsētu. Pagaidām tas tā ir tikai no juridiskā, nevis faktiskā aspekta. Varam jautāt, vai latvieši Rīgā jūtas kā savā galvaspilsētā?

DDD: Vai latvieši jūtas Rīgā kā saimnieki?

D.L.: Vai latvieši jūtas saim-

Rīgā, kurā notiek cīņa par latviskuma saglabāšanu. Tur patlaban zināmā mērā ir skaidri novilkta frontes līnija.

Mums – latviskajām partijām – pašvaldību vēlēšanās pretī stāv milzīgs spēks, kas ir bruņots gan ar naudu, gan ar dažādiem informatīvi ideoloģiskajiem resursiem. Viņiem ir profesionāli konsultanti, kuri pārzina cilvēku ietekmēšanas-manipulēšanas paņēmienus. Aisberga augšējā daļā redzam ļoti spēcīgu preti-

KO PAČUKSTĒJA “RUNĀTĀJI” jeb LATVIETĪBAS ĀMULIS UZ LATGALĪBAS STUMBRA

PAR LATGAĻU UN NELATGAĻU ATTIECĪBĀM

Biedrības “Langala” pārstāvis Arvo Rēlavs vērsās “DDD” redakcijā ar aicinājumu publicēt rakstu, kurā asā veidā tiek atainotas latgaļu un nelatgaļu attiecību problēmas. Mēs uzskatām, ka latgaļi, tāpat kā citu Latvijas novadu latvieši, iekļaujas latviešu tautā un ar savu atšķirīgo valodas skanējumu un

mentalitāti mūsu tautu bagātina. Tādēļ ir ļoti svarīgi latvietim cienīt otru latvieti, un, ja latgaļi vēlas attīstīt un nodrošināt savas valodas dzīvotspēju, tad mūsu valstij ir jāpalīdz šo centienu realizēšanā.

Raksts raisa pārdomas, un “DDD” redakcija priecāsies saņemt lasītāju – arī latgaļu – atsauksmes.

Ko pačukstēja “Runātāji” jeb Latvietības āmulis uz latgalības stumbra

I.Valerjans

RECENZĪJA PAR FILMU “RUNĀTĀJI”

2016. gada 16. novembrī Latvijas Televīzijā pirmizrādi piedzīvoja studijas VFS FILMS un LTV dokumentālā filma “Runātāji”, kas kopumā ir inovatīva un pat interesanta, lai gan ne nosaukums, ne ievada kadri interesē neizraisa. Ja nākamajā kadrā runātājs – dundadznieks Andris

Šermuksnis – parādīts parastajā videointervijas formātā, daudzi droši vien pārslēgtos uz citu programmu, nolemjot, ka tas būs kārtējais latviskās paštiksmiņšanās akts ar rituālajām žēlabām par padomju okupāciju, ko dakteri drīz varēs parakstīt vemsamo zaļu vietā. Taču sekojošais kadrs ir izteismīgs fotoportrets, kurš neviļus piesaista uzmanību. Arī nākamajiem portretiem (uz malkas grēdas, izžautas veļas fona u.c.) skats burtiski pielīp, un ausīm neatliek nekas cits kā ieklausīties aizkadra tekstā.

Tomēr pēc pirmajām frāzēm, kas nekādu vērtīgu informāciju nesatur, turklāt tiek izrunātas vidusmēra latvietim pagrūti uztveramajā tāmnieku dialektā, iestājas otrs kritiskais brīdis, kad roka par jaunu sniedz pēc pārslēgšanās pulsts. Pie ekrāna skatītāju atkal notur “vizuālā rinda” – nākamo sižeta varoņu – madonieša Jāņa Stiprā un rēzeknietes Silvijas Laizānes kolorītie fotoportreti, kuri turklāt nav gluži statiski, bet ir “dzīvi”, jo vienā brīdī “bilde” pagroza acis, fonā nopland izžautais palags, vējš sakustina

matu sprogu. Acis neviļus pieķeras vienīgajai kustīgajai detaļai, kura fascinē, hipnotizē skatītāju, piešķir kadram mistisku nokrāsu. Tādu pašu efektu rada palēninātā kustība, kad cigaretes dūmi kāpj augšup vai šķūņa durvis veras vaļā daudz lēnāk nekā dzīvē.

Šo māksliniecisko paņēmieni pirmsākumi meklējami fotogrāfiju apgleznošanas tehnikā, elektroniskajās gleznās ar “dzīvu” ūdenskritumu vai kritošajam sniega pārslām; arī palēninātā kustība pati par sevi nav nekas jauns. Bet tik koncentrētā vei-

dā – kā kinomākslas izteiksmes līdzeklis – šis paņēmieni šķiet visai novatorisks. Varbūt ar laiku kinokritiķi to nodēvēs par atklājumu tāpat kā Dz. Vertova “trešo kadru” vai slavenos S.Eizenšteina tuvplānus. Visi kadri ir veiksmīgi režisēti no krāsu, sižeta, kompozīcijas viedokļa – gluži kā A.Tarkovska, F.Felini vai A.Kurosavas filmās. To vērošana sniedz estētisku baudījumu. Teju vai jebkuru var likt rāmī un kārt pie sienas.

Turpinājums 7. lpp.

LIENEI!

Tā dvēseles gaisma, kas daļē mirdz,
Tas spēks, kam nav gala, kas briest.
Tas nenāk no zemes – tā saules sirds,
Kas liesmo un nenodziest.

Šo gara Daili, kas Tevī ir, Draugs,
Bez mitas Tu cilvēkiem sniedz.
Kaut reizēm pāri plūst sājpu trauks,
Tu nelūgto drupās triec.

Un ugunsspārnos tad pacelies
Ar gara zobenu līdz.
Paldies, Draugs, ka esi uz pasaules –
Mums nebūtu Auseklīts...

Paldies par Draudzību!
Paldies par pašaieliedzību!
Paldies par mīlestību!
Veselību, garaspēku un Mērķi visus gadus uz priekšu!

Steidzīte
ar savējiem "DDD" redakcijā

Sirsniņi sveicam Lienī Apini lielajā jubilejā!

Saulainas un priecīgas Lieldienas!

Par nākamo numuru
Nākamais numurs iznāks
pēc trim nedēļām – 28. aprīlī.

Paldies ziedotājiem par atbalstu laikrakstam "DDD"!

Īpašs paldies par ziedotajām summām martā:

Andrim Rubinam – par 30 eiro
Astrai Jansonei – par 15 eiro
Edgaram Bindemanim – par 101 eiro
Harijam Kronbergam – par 20 eiro
Irēnai Alekšūnai – par 20 eiro
Valentīnai Pozņakai – par 100 eiro
Zigurdam Venclavam – par 50 eiro

VAI ATNESĪSI

Leonards Inkins

*Biedrības "Latvietis"
dalībnieks*

Pirms gadiem divdesmit, kad manī dzima doma par biedrības "Latvietis" izveidošanu, es biju vilies Latvijas Aizsargu organizācijas iespējās, jo vienkārši tur bija cilvēki, kas man neļāva darboties, un es domāju, ka, izveidojot citu organizāciju un tiekot vaļā no šiem cilvēkiem, es varēšu visu sakārtot tā, lai panāktu iecerēto.

Pagājuši gandrīz divdesmit gadi, un ko es secinu? Iespējams, ka šie ir divdesmit izniekotās dzīves gadi. Nav tā, ka nebūtu atsevišķu panākumu, atsevišķu sasniegumu, bet ja vērtē kopumā, tad sasniegts nav nekas, izņemot šo rūgto un skumjo atziņu.

Šajā laikā esmu iepazinis daudzus cilvēkus, uzklaušījis viņu domas vienā vai otrā jautājumā un izdarījis dažus secinājumus.

VISS SĀKAS AR VAJADZĪBĀM UN VĒLMĒM

Lai cilvēks kaut ko panāktu vai izdarītu, viss sākas ar šī cilvēka vajadzībām un vēlmēm. Ja viņš ir izaudzis vai izaudzināts par tādu, kuram garšo saldumi, tad viņa vēlmes un vajadzības ir saldumi. Ja cilvēks ir izaudzināts par dzērāju, tad viņa vajadzības un vēlmes ir alkohols. Visas šīs vajadzības un vēlmes bieži tiek maskētas vai slēptas ar visādām vārdu kombinācijām un stāstiem. Tieksmi uz saldumiem cilvēks dēvē par nepieciešamību pēc desertiem pusdienās, kā nepieciešamību vakarā pagrauzt kādu kārumu un tamlīdzīgi. Cilvēks, kura mērķis un vajadzība ir alkohols, reti tieši tā arī saka. Biežāk mēs dzirdam, ka ir pienācis kārtējais datums kalendārā, kas esot jāsvin. Bet ar vārdu "svinēt" viņš saprot tikai vienu – lietot alkoholu. Galvenais un svarīgākais viņam ir alkohols, bet dziesmas, dejas, sarunas un ēdiens ir tikai kā piedevas alkoholam, ne otrādi. Svinēšanas iemesls parasti tad jau ir aizmirsts.

Ja katram konkrētajam indivīdam viņa tieksmes un vēlmes vairāk vai mazāk ir skaidras un par tām nav nekādu iekšēju strīdu vai šaubu, tad citādi ir ar cilvēku kolektīvajām vēlmēm, vajadzībām un šo vēlmju un vajadzību saliedētu īstenošanu. Jo vairāk cilvēku apvienojas kādā kopībā, jo grūtāk ir vienoties par kopējām vēlmēm, vajadzībām, mērķiem un to īstenošanu. Cilvēku kopība ģimenes, pagasta, novada, rajona, tautas, valsts, rases veidā – jo vairāk ir cilvēku, kas apvienojušies kādā kopībā, jo grūtāk atrast to kopējo, vienojošo, saliedējošo.

Pat ģimenē, kur ir tikai divi cilvēki jau var rasties problēmas

vienoties par kopējām vēlmēm un vajadzībām. Jo vairāk cilvēku ģimenē, jo lielāka dažādība uzskatos un vajadzībās. Vienam var būt vēlme un tieksme uz alkoholu, otram uz saldumiem, trešajam uz sālumiem, ceturtajam uz skābumiem. Taču ir jāvienojas, jo, ja nevar vienoties par kopējām vēlmēm un vajadzībām, tad arī nevar īstenot kopējus mērķus.

KĀ APVIENOT DAUDZUS?

Cilvēku lielāku masu apvienošanai vienotā kopībā talkā nāk lielais saprāts, dzīvesziņa, tradīcijas, ideoloģijas. Uz šī pamata veidojas valstis, kur katrs indivīds atsevišķi var sasniegt un piepildīt to, ko viņam vajag, ko viņš vēlas. Var būt arī tādas valstis, kas nav iezīmētas kartē un pārstāvētās ANO. Valstis bez savām robežām un teritorijas. Valstis, kas darbojas tikai pēc sev vien zināmiem likumiem un principiem. Priekšnoteikums: lai šie likumi un principi atbilst tam, lai šajā valstī apvienotie cilvēki varētu īstenot savas ieceres un vēlmes. Ja vajag piemērus, lūdzu, paskatieties uz čigāniem. Viņiem nav savas valsts šī jēdziena tradicionālajā izpratnē jau simtiem un varbūt pat tūkstošiem gadu, bet viņi pastāv. Un viņi ir saglabājuši savu valodu un dzīves veidu. Kāpēc? Tāpēc, ka patiesībā viņiem ir sava valsts. Tas, ka Pasaule šo valsti nav atzinusi, nenozīmē, ka realitātē tā nepastāv. Pastāv.

Paskatieties uz žīdiem. Cik Izraēlai ir gadu? Kad tā ir dibināta? Pēc Otrā pasaules kara. Un līdz tam šai tautai savas valsts nebija. Tūkstošiem gadu nebija savas valsts. Bet žīdi ir. Viņi ir saglabājuši savu dzīvesveidu, viņi ir saglabājuši savu valodu – pat vairāk nekā saglabājuši, viņi ir spējuši atjaunot to valodu, kas bija mirusi. Dzīvs bija tikai jidišs, bet ivrits – miris. Viņi atjaunoja valodu, kurā pat paši žīdi vairs neprata runāt. Viņi ir saglabājuši arī savu ticību.

Bet tagad atgriezīsimies Latvijā. Lai mēs šeit spētu īstenot katrs savas vajadzības un ieceres – kam saldu, kam sāļu, kam skābu un kam reibinošu –, mums ir jāizveido tāda valsts, kas to nodrošina, kas to veicina un kas šo iespēju sargā. Nevis jāiekļaujas un jāpakļaujas citiem valstiskiem veidojumiem vai citām valstīm, kurām ir savas vēlmes, savas ierības, savas vajadzības, un kuru sasniegšanai tiek izmantoti mēs. Mēs šajās savienībās un šajās politiskajās konstrukcijās tiek izmantoti, lai palīdzētu viņiem. Lai ar mūsu palīdzību viņi nodrošinātu sev tādu valsts iekārtu, kāda atbilst viņu vajadzībām un interesēm. Ja mūsu vajadzības un intereses neatbilst vai sāk traucēt viņu interesēm un vajadzībām, tad viņu intereses un vajadzības kā kaut kas svarīgāks un nozīmīgāks tiek liktas pirmajā vietā, jo viņu taču ir vairāk par mums. Jo lielāks ir valstiskais veidojums (savienība), kurā mēs kā tauta iekļaujamies, jo mazākas mums kļūst iespējas īstenot tieši savas vēlmes un realizēt tieši savas vajadzības un intereses.

Kā mums izveidot valsti, kur mēs varētu vispirms rūpēties par sevi un tad, ja kas paliek pāri

cilvēcības un humānisma vārdā, atbalstīt arī citus? Protams, tikai tiktāl, cik tas neapdraud un ne-traucē mums pašiem.

VIENA SISTĒMA – LATVISKA LATVIJA

To, ko šajā rakstā saku, pirms gadiem divdesmit es varbūt pavisam miglaini apzinājos vai nojautu, bet nesapratu. Es biju nolēmis, ka latviešiem ir nepieciešama tāda mobilizējoša un vienojoša organizācija, kas rada optimālus apstākļus, kādos tieši latvieši spēj īstenot savas vēlmes un ieceres. Tie, kas vēlas saldu, tie dabū savu saldo; tie, kas vēlas skābu, dabū skābu; tie, kas vēlas sāļtu, dabū sāļtu, un viņi visi kopā uztur vienu sistēmu, kas tiem šīs iespējas nodrošina. Un šī iespēja ir latviska Latvija, kas ir izveidota ar nolūku, lai latvietim būtu labāk. Tā nav valsts, kuras nolūks ir, lai visiem būtu labi. Nē, tā nav valsts, kuras uzdevums ir rūpēties par visiem. Tā ir valsts, kuras pienākums ir rūpēties pirmkārt un galvenokārt tieši par latviešiem.

Protams, mēs dzīvojam divdesmitajā un tagad jau divdesmit pirmajā gadsimtā, un mēs esam humāni, cilvēciski, mēs *nepārstrādāsim* pārtikā citu tautību cilvēkus, lai pabarotu savu tautu. Nē. Mēs viņus arī nepadarīsim par vergiem. Nē. Bet to sauc par pozitīvo diskrimināciju. Kad latvietim tikai tāpēc, ka viņš ir latvietis vai vismaz vēlas būt latvietis un ir latvietis, valsts dod un palīdz vairāk nekā pārējiem. Pārējiem ir savas etniskās dzimtenes, savas valstis, kurās šādas tiesības pieprasīt un šādus dzīves apstākļus veidot.

Un tagad par galveno – par to, kāpēc viss šis stāsts un šis nenormāli garais ievads, kad dažkārt lasītājs jau ir aizmirsis, kas iepriekš teikts... Tas viss bija nepieciešams tāpēc, lai atklātu pavisam vienkāršu patiesību. Lai cilvēki (dažādas "garšas" gribošie) izveidotu, nosargātu un uzturētu valsti, kas par viņiem rūpēsies, viņiem tas ir jāgrib.

Cik vienkārši, vai ne? Vai tāpēc, lai šo pateiktu, kas visiem ir saprotams, ir tik daudz jārunā? Kā atnest smēķēšanu? Vienkārši – nesmēķē, un tu būsi to panācis!

Ja cilvēki to nevēlas, ja viņiem ir dažādi pasaules uzskati un skatījumi, ja viņiem ir dažāda izpratne par to, kādai šai kopējai valstij ir jābūt un par ko šai valstij ir jāpūlejas, tad, šādiem esot, viņi nav spējīgi ne tikai valsti veidot, bet pat šo darbu sākt. Viņi jau pašās pirmajās sarunās sastrīdas. Un nekāda kopēja darbība nenotiek un nav iespējama. Un pat tad, ja notiek brīnums un viņi vienojas, arī tad kāds no viņiem samelos un piekrāps.

IT KĀ PAR SĒRKOCIŅIEM

Iedomāsimies, ka cilvēki kaut ko ir sarunājuši – piemēram, darīsim tā un tā, tu atnesīsi malku, tu desīnās, tu sērkociņus... Visi sanāk, katrs dara savu darbu, veic sadalītos pienākumus, bet viens – tas, kuram bija jāatnes sērkociņi, – tos nav atnesis. Viņš ir aizmirsis, vai nav bijis laika

LATVIJĀ MUŽIKS VĒL KRUSTU NEMET

Saruna ar biedrības “Latvietis” dalībnieku Aivaru Gedroicu

Turpinājums no iepriekšējā numura

VAI VAJAG KAUT KO NELABU?

DDD: Vai vari iedomāties, ka pienāks laiks, kad tie, kuri uzskā noziedzīgo integrācijas politiku, kas arī šobrīd ir pie varas, būs vieni no pirmajiem, kas kliegs – mēs vienmēr esam gribējuši dekolonizāciju...?

Aivars Gedroics: Tas tā var notikt, ja tauta viņus piespiedīs. Piemēram, par Gorbunovu saka – viņš esot bijis prātīgs, nerunājis neko lieku un radikālu, jo sapratis, ka vēl neesot īstais laiks, viņu pašu varot iesēdināt, un tad būšot vēl sliktāk, ja viņa vietā iecels tādu kā Rubiks. Vēlāk, kad bijuši labvēlīgāki apstākļi, viņš sācis izturēties citādi. Domāju, ka drīzāk gan bija tā, ka viņš saprata: ja grib noturēties savā postenī, tad ir spiests piekrist Latvijas neatkarībai, jo tauta vairumā tomēr to grib un vismaz formāli tautas griba ir jāatbalsta.

Tāpat tagad Ukrainā ir ar Porošenko. Mēs zinām, ka viņš bija cieši saistīts ar Krieviju, un, lai gan notiek karš, nepastāvēja nekāda ekonomiska blokāde Austrumu rajoniem. Tikai, kad nacionālisti no savas puses uzskā blokādi, tad viņš paziņoja, ka arī beidzot to ieviešot. Bet ne jau no laba prāta – sak, man tagad grib pielēca, ka līdz šim ļoti slikti darīju. Viņš vienkārši saprot: ja

apturētu. Diemžēl daudzus ļaudis viegli ir arī uzpirkt.

DDD: Kādi apstākļi, tavuprāt, varētu mainīt cilvēku nostāju?

A.G.: Laikam jau vajadzīgs, lai kaut kas īpaši nelabs notiktu. Lai gan šausmīgi skan, bet, ejot bojā ja ne dzīvībām, tad vismaz īpašumiem, kā Francijā, kur visu laiku šo to uzspridzina, tauta sāk saprast, ka nav vairs labi. Bet, ja tikai runā par to, ka kaut kas būtu jāmaina, tad no tā vien reālas pārmaiņas nav gaidāmas. Ja mājas kāpņu telpā dzīvo kaut kādi dzērāji, narkomāni, vairums kaimiņu domā – nu, lai, vai tad viņi mums traucē? Bet, kad viņi uztaisa ugunsgrēku, kurā kāds sadeg un cieš arī pārējie – tie, kuriem viņi netraucēja, tad uzreiz rodas jautājums, kāpēc mēs to pieļāvām, kur bija iecirkņa inspektors, kur pašvaldības policija, kāpēc neko nedarīja? Viņi nedara un nedarīs, ja paši cilvēki to neprasis.

KAMĒR PĒRKONS NESPER...

DDD: Tu saki, ka latvieši tikai zem segas pukojas. Vai, tavuprāt, tas ir drosmes trūkums vai arī cilvēki nesaprot situācijas nopietnību?

Aivars Gedroics: Gan viens, gan otrs. Viņi nav sajutuši patiesas briesmas. Bija mums te krīze pirms gadiem astoņiem, bet, vai varēja redzēt, ka “Rimi” vai “Maxima” pārdevēji sēž bez dar-

Bet, kā tas tur nokļuva, neviens it kā nav manījis. Politiku uzraugošie saprot, ka tautu vajag vienkārši iemidzināt. Īpaši priecāties pagaidām nav par ko. Varbūt varam vienīgi papriecāties par to, ka ārzemes sāk mosties. Tā pati Lepēna – viņa gan ir prokrieviski noskaņota, bet krievi, paldies Dievam, pagaidām mūs okupējuši nav, taču mūs savā varā paņēma Eiropas Savienība. Ja viņa to palīdzēs izjaukt, tas būs labi. Tad varbūt mums būs dota iespēja tikt vaļā arī no iepriekšējās okupācijas sekām – krievvalodīgajiem kolonistiem.

DDD: Nedrīkstam būt naivi – arī Krievija šobrīd nav mūsu draugs, Krievijas okupācijas sekas Latvijā nav novērstas, tā ir agresorvalsts, kas vēl neseno okupēja Ukrainu.

A.G.: Protams. Lai gan Eiropa to zina, pat ievieš kaut kādas sankcijas, tomēr pēc būtības visu laiku koķetē un atbalsta Krievijas politiku. Varētu ļoti efektīvi pabojāt krievu šovinistiem dzīvi, piemēram, bloķējot Krievijas bankas kartes, lai uz ārzemēm aizbraukušie biezie nevarētu tās lietot. Kāds tad būtu zaudējums! Pirmkārt, cilvēki ir atradinājušies no skaidras naudas – tas vien šiem būtu neērti. Otrkārt, kur viņi ņemtu Krievijā ārzemju naudu? Eirikus tiem nav tiesības drukāt, viņiem nāktos kaut kā šo valūtu sadabūt. Tātad viņiem rastos lielas problēmas. Tad tauta, ļoti iespējams, sadumpotos pret valdību, kas bojā viņiem dzīvi. Bet Eiropa negrib vērsties pret Krieviju, jo krievu bagātņi

taču atstāj Eiropā lielu naudu...

DDD: Tad Eiropas iestāšanās pret Krieviju ir tukša izrādīšanās?

A.G.: Jā. Kā saka – bērniņ, tu slikti uzvedies, es tev gribēju izcept torti, bet tagad būs tikai biežpiena maizīte. Nu, iztiksi viņš bez tortes, ja ir gardas maizītes. Arī sankcijas pret Krieviju ir simboliskas – tādas, lai neteiktu, ka Eiropa neko nedara, bet arī, lai neviens īpaši neciestu. Tādējādi cerēt, ka Eiropa mūs pret Krieviju aizstāvēs, būtu panaivi.

Labāk ir ļaut Eiropas Savienībai sabrukt, un tad katra valsts pati lai lemj savu likteni. Ja tauta ievēlēs sev tādu varturus, kas laizīs Putinam pēcpsi, pati vien būs vainīga. Bet tagad, kad viss tur Briselē jāsaskaņo, – čiks vien no tā sanāk. Liela brēka, maza vilna – uztaisa lielu ziepju burbuli, un ar to viss beidzas. Tāpēc nenosodīs ES grāvējus, kā to dara Sorosiešu saziņas līdzekļi, bet palīdzēsim tiem un atbalstīsim viņus!

Intervēja Liene Apine

LAIKAM JAU VAJADZĪGS, LAI KAUT KAS ĪPAŠI NELABS NOTIKTU. LAI GAN ŠAUSMĪGI SKAN, BET, EJOT BOJĀ JA NE DZĪVĪBĀM, TAD VISMĀZ ĪPAŠUMIEM, KĀ FRANCIJĀ, KUR VISU LAIKU ŠO TO UZSPRIDZINA, TAUTA SĀK SAPRAST, KA NAV VAIRS LABI.

spītēsies, tad agri vai vēl viņu gāzīs, tāpat kā gāza Janukoviču, un ieliks vietā tādu kā Jarošs vai viņam līdzīgu. Un tā Porošenko bija spiests notēlot, ka nu arī viņš grib rīkoties taisnīgi.

Tāpat arī te pie mums – ja tauta sāktu spiest uz varturiem, tad dekolonizācija notiktu visai veikli. Bet ar dažu desmitu cilvēku spiedienu ir krietni par maz. Ja būtu vairāki tūkstoši, tad viņi sāktu domāt un kaut ko darīt, bet pieprasījumam ir jānāk no apakšas. Arī Leņins savulaik teica: “Kad apakšas vairs netiek galā, tad sākas revolūcija un valsti kaut kas mainās.” Bet, ja tauta tikai zem segas reizēm papukojas un cilvēkiem svarīgākas šķiet ziloņa tiesības cirka arēnā, nevis latviešu tautas izdzīvošana, tad pie varas esošie var mierīgi turpināt savu līdzšinējo politiku.

Mēs pamatoti pārmetam tēvzemešiem, ka viņi ir aizgājuši no savām nacionālajām nostādnēm, bet, no otras puses, viņi redz, ka tauta tiem īpaši pa kaklu nedod. Ja to pašu Grīnblatu savulaik būtu riktīgi izlamājuši un piedraudējuši, ka šķelsies tā viņa partija, tad viņš varbūt kaut ko būtu darījis, lai šo degradēšanas

ba un lasa grāmatu, jo nav neviena pircēja? Nē, visu laiku veikali bija cilvēku pilni, un ne jau vienu bulciņu vai vienu piena paciņu pirka – iepirkumu ratīni bija pilni dažādām precēm. Un, kamēr vēl tā būs, diemžēl tauta nemodīsies. Ne velti krievu paruna saka: “Kamēr pērkonis nesper, mužiņš krustu nemet un Dievu nelūdz.” Tā arī tagad – kamēr nekādas satricinājums nepiedzīvojam, tikmēr nekas netiks darīts. Arī ar šiem imigrantiem – it kā jau bija gatavi protestēt, bet tā viss aplūsa. Lielā skaitā pagaidām viņi vēl nenāk iekšā, vēl nekas nav uzspridzināts, piemēram, pie Brīvība pieminekļa, kā citur pasaulē notiek, kad pats apkaras ar spridzekļiem un uziet gaisā... u.tml.

DDD: Kā tev šķiet, tā saucamo bēgļu problēma ir atrisināta vai tikai atlikta?

A.G.: Nekas nav beidzies. Kā Gardas kungs, kad bija Daugavpili, stāstīja – lai nepārmestu, ka to skapi pārbrīda tur, kur kādam nepatīk, tas tiek virzīts centimetru pa centimetram, milimetru pa milimetram. Šodien pa centimetru, rīt pa pieciem, un skatāmies – pēc diviem mēnešiem skapis vairs nav, kur agrāk bijis.

VAI BIĻETE UZ KĀRTĒJĀ “TITĀNIKA” REISU?

Vilnis Eisters

Bijušais kuģa kapteinis

Turpinājums no “DDD” Nr. 4(278)

Izmirst Eiropa un baltā civilizācijas rase! Depopulācija. Tā sākās ar neolīberālo (ne)vērtību revolūciju, kas progresē un iznīcina visu – arī cilvēkus. Vai naudas dēļ sāks vairāk dzemdēt? Ne velna! Nekāda nauda te palīdzēt nevar. Nabadzīgs afrikānis un aziāts, kurš strādāt negrib, kurš slinkuma dēļ nespēj sagādāt sev iztiktu, bet ģimēni plānot nav pieņemts, grib tikai vairoties. Viņi virojas, bet rietumnieki kliez: “Dodiet naudu, dodiet!” Vai nauda radīs bērnus? Nē, eiropiešiem bērni no naudas nerodas. Bērni naudas dēļ izzūd kā lieks apgrūtinājums, kas traucē baudīt dzīvi. Bērni tiek nomainīti pret citām baudām un “vērtībām”. Diemžēl šo eiropiešu neprātu pieņēma arī latviešu tautas atlikums.

Latvijā 35 procentiem bērnu draud nabadzības un atstumtības risks. 35 procenti sieviešu cieš no vīreļu fiziskās vardarbības. Vīreļi patoloģiski aizrāvušies ar pedofiliju. Vīrietība izkārņojumos – vīrišķība krūmos! Kad kaut kā uztaisa bērnu, tad nozūd lapās, lai nebūtu pēcnācējs jābaro. Divas

trešdaļas vīreļu neiztur fizisko un psiholoģisko testu, lai varētu darboties vīrišķīgās profesijās, aizsargāt savu ģimēni un dzimteni. Šādos apstākļos pieaug impotence. Arvien vairāk patoloģiju sieviešu reproduktīvajā dzimumsfērā, pateicoties kontraktīvajai ķīmijai – kad tiek saindēta augšne, nekas vērtīgs tur neaug.

Eiropieši ir slimīgi. Sociālais nodrošinājums, humāna attieksme pret patoloģiju un nenormālās seksuālās attiecības izspēlēja ar rietumeiropiešiem ļaunu un muļķīgu joku. Dabu neapmānīsi! Paskatieties, cik Rietumeiropā daudz neglītu cilvēku – degradācija skārusi pat vairākuma ķermeņus. Ja papētām cilvēka evolūcijas diagrammu, kur pirmajā stadijā ir sakumpis, spalvaini pērtiķīti ar banānu ķepā, mūsdienās – diagrammas finišā – tāda pati stāja kā sākumā, tikai bez spalvām, bet banāna vietā rocinās mobilais telefons. Skaists cilvēks Rietumeiropā drīzāk ir kā izņēmums, nevis ierasta parādība.

Latvija ir viena no bāreņu lielvalstīm – bērnus eksportējam izdzimteniem. Cik latviešu bērnus esam jau zaudējuši gan labprātīgi, gan piespiedu kārtā? Ja nevar legāli adoptēt, tad bērnus vardarbīgi atņem Rietumeiropas valstu tiesībsargi tiem viesstrādniekiem, kuri vergo viņu labā.

Un kādu ļaunumu slēpj sevī viendzimuma laulības?! Atdot tiem izdzimteniem bērnus audzināšanā ir nenormālas kalngals, jo bērniem vajadzīgs tēvs un māte, nevis vecāks Nr.1 un vecāks Nr.2. Vai ir zināms, cik latviešu bērnu ir nonākuši pie viņiem? Vēsturē jau bija traģiski piemēri. 1944. gadā vācieši atkāpjoties evakuēja Rīgas, Jūrmalas un Liepājas bērnu nama bāreņus uz Vāciju – kopskaitā ap 500 bērnus. Lai gan daudzi latviešu bēgļi bija gatavi viņus adoptēt, vietējā vara tam pretojās. Bērni tika izdalīti Kanādai, Amerikai un Austrālijai. Tie nekad nekļuva par latviešiem. Latviešu tautai tika nozagti bērni, un tas turpinās vēl šodien! Ko gan vēl varētu Latvijai nozagt un iznīcināt!?

Turpinājums 8. lpp.

KATRAM LĒMUMAM IR VĀRDS UN UZVĀRDS

Saruna ar Eiropas Brīvības alianses viceprezidentu Normundu Grostiņu

Turpinājums no iepriekšējā numura

KARTUPEĻI, CUKURS, BANĀNI...

Normunds Grostiņš: Varbūt lasītājiem būs interesanti uzzināt, un tas nav 1. aprīļa joks, ka Portugālē bija un, iespējams, vēl joprojām ir kartupeļu melnais tirgus... jo valsts ir zaudējusi attiecīgo Eiropas Savienības kvotu, kā mēs savulaik pazaudējām cukura kvotu. Mēs nedrīkstējām pārdot cukuru, viņi – kartupeļus. Gan cukuru Latvijā, gan kartupeļus Portugālē drīkstēja ražot mājās, savām vajadzībām, bet nevis pārdošanai. Šāds Savienības ekonomikas regulēšanas līmenis daudz kur pārspējo pat padomju laikos pieredzēto. Cukura kvotas ES gan nesen atcēla, bet cukura ražošanas nozari Latvijā jau ir zaudējusi.

DDD: Šķiet, tas ietekmē arī ES dalībvalstu ārējās tirdzniecības bilanču ievērojamās atšķirības?

N.G.: Protams. Padomājiēt paši, ja pagājušajā gadā Vācijai ārējās tirdzniecības bilance bija plus 257 miljardi eiro, tad Latvijai tā bija mīnus 2 miljardi, Lietuvai arī, bet savukārt Polijai

importu. Tika noteikti banānu standarti, kas atbilda Francijas kolonijās audzētajiem. Līdz ar to šiem banāniem bija priekšrocības, lai gan Āfrikas banānu imports bija lētāks. It kā Latvijai tiešā veidā nenoteica obligāti importēt Francijas banānus, taču Eiropas Savienībā tika izstrādāti konkrēti banānu standarti... Tā kā Latvijā banāni neaug, mēs tos varam importēt. Taču mums nav lielas izvēles izraudzīties labāko iespēju.

DDD: Tu teici: "Tā kā Latvijā banāni neaug..."

N.G.: Jo, ja gribam domāt par savu ekonomiku, mums nevajadzētu importēt to, ko varam saražot vai izaudzēt mēs paši. Mums būtu jārikojas kā Norvēģijai, kas atrodas Eiropas ekonomiskajā zonā, bet nav Eiropas Savienībā. Piemēram, gan Norvēģijā, gan Latvijā aug āboli. Taču Latvijā tiek ievesti poļu āboli, un vietējais ražotājs nevar atpelnīt savu darbu. Šajā konkurencē viņš tiek iznīdēts, jo poļi ar savu labāk subsidēto produkciju gūst pārsvaru. Savukārt Norvēģijā sākumā, iekams nav apēsti norvēģu āboli, pastāv ievēdmuita. Ļoti loģiski. Ja mums būtu neatkarīga valsts, mēs arī tā varētu rīkoties. Tad Latvija nepaliktu ne bez

mantoja banku kredītus, nespēja tos atmaksāt un zaudēja dzimtas mājas...

Nākamajam plānošanas periodam no 2020. gada Lauksaimnieku organizāciju sadarbības padome (LOSP) Eiropas Savienībai pieprasa Latvijas lauksaimniekiem vecās Eiropas valstu līmenim līdzvērtīgus maksājumus un papildus vēl kompensācijas par šajā periodā nesāņemajiem līdzvērtīgajiem maksājumiem. Protams, rezultāts būs atkarīgs no valdības un tās vadītāja spējas vai nespējas izmantot veto tiesības Latvijai negodīga piedāvājuma gadījumā. Nedrīkst būt nekāda "divu ātrumu" Eiropa, ja cienām ES izveidošanas pamatprincipus... Latvija ilgāk vairs nedrīkst samierināties ar faktu, ka vecajām valstīm esam tikai viņu preču noieta tirgus.

Protams, ir jāsaprot, ka ES apkalpo lielo dalībvalstu intereses, tāpēc LOSP aicinājums uz taisnīgumu visticamāk paliks nesadzirdēts. Tomēr, stingri cīnoties par savas valsts interesēm, bez eirofondiem nepaliksim arī pēc 2020. gada. Tikai tie kā parasti var nebūt taisnīgi sadalīti. Jo daļa nevis pēc taisnības, bet pēc ietekmes.

DDD: Mani interesē konkrēti cipari.

N.G.: Cipari mainās katru gadu. Kad iestājāties, Latvijas saņemtie maksājumi bija zemākie Eiropas Savienībā un piecas reizes mazāki nekā Nīderlandes zemnieku saņemtie par analogisku darbību. Pēc tam to pieaugums tomēr bija straujāks nekā vidēji Eiropas Savienībā. Taču īpaši jāuzsver, ka nevienlīdzīgie maksājumi sākumposmā noveda pie Latvijas lauksaimniecības zemju pārdošanas ārzemniekiem, un tādejādi eirofondu pieaugums lielā mērā nonāk jauno īpašnieku – ārzemnieku – kabatās.

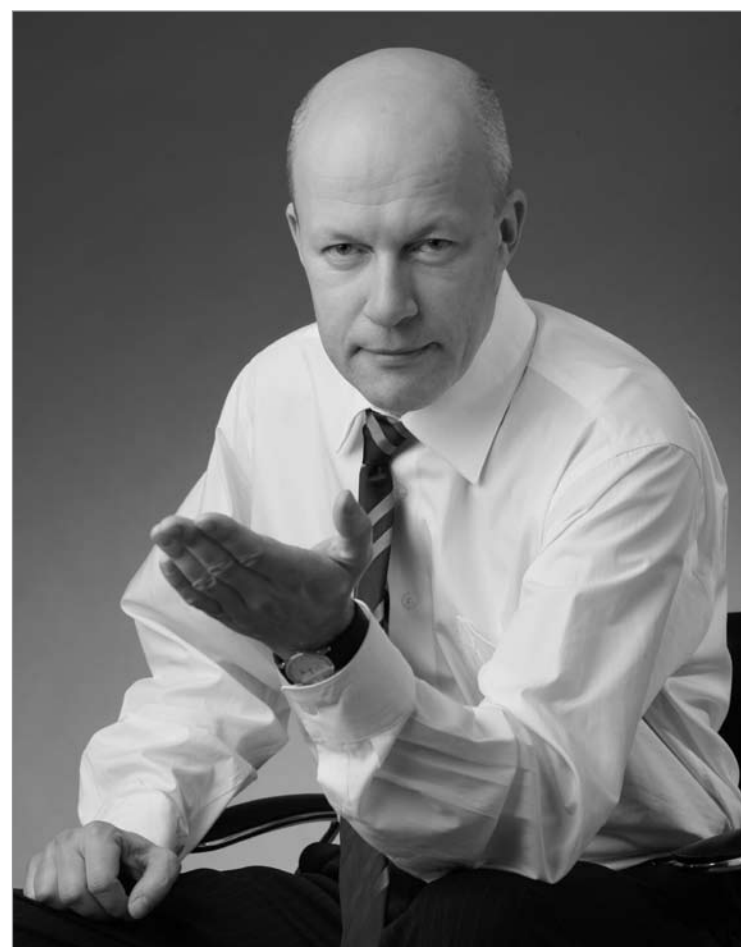
DDD: Tātad Latvijas lauksaimniecībai atvēlētās subsīdijas saņem zviedri, dāņi...?

N.G.: Tā tas ir. Būsim godīgi, lauksaimniecības zemju īpašnieki Latvijā lielā skaitā ir ārzemnieki. Sākumā, kamēr zeme vēl piederēja latviešiem, noteikumi nebija tik labi, bet pamazām laika gaitā, kad to sāka pārņemt ārzemnieki, tie uzlabojās. Tiek stāstīts, ka Latvijas lauksaimnieki saņem Eiropas subsīdijas, bet īstenībā tie taču ir somi, zviedri, dāņi, kuri tie pelna... Precīzu statistiku šobrīd pat slēpj.

Ja zviedram šeit pieder, teiksim, 1000 hektāru, tad viņš saņem maksājumu par tūkstoš hektāriem.

DDD: Zviedrs, nevis latvietis!

N.G.: Jā, un šis maksājums zviedram jau ir ticis iedalīts Latvijas budžetā. Tiek skandēts: "Lūdzu, paskatieties, cik mēs devīgi dodam naudu!" Taču īstenībā to saņem ārzemnieks, kurš šeit ir nopircis mūsu zemi un saimnieko. Vienubrīd Latvijas lauksaimniecības zemes cenas bija desmitiem reizi zemākas nekā Skandināvijā. Pieļauju, ka vēl joprojām tās ir būtiski lētākas.

EIROZONAS SABRUKUMS – TO MĒS PIEDZĪVOSIM

Normunds Grostiņš: Kā vēsturiski varu teikt, ka Latvija ģeopolitiski ir pastāvējusi četros modeļos. Optimālais – tā ir Latvijas neatkarība, kas pēdējos tūkstošos gados ir bijusi ļoti īslaicīga. Bet pārējie trīs modeļi ir šādi: vai nu spēcīga Vācija, kas, sākot ar 13. gadsimtu, izplešas uz šejieni; vai nu spēcīga Krievija, kas tad arī izplešas uz šo teritoriju, sākot ar Ziemeļu karu; vai nu Skandināvija, Zviedrija, kuru šeit redzējam līdz Ziemeļu karam, kad Vācija un Krievija bija vājas. Rīga bija Zviedrijas karalistes lielākā pilsēta.

Kā ir tagad? Mēs redzam, ka bankas mums ir skandināvu – pārsvarā zviedru. Mūsu zemi un mežus ir sapirkušies skandināvi, televīzijas kanāli un prese lielā mērā ir tiem pašiem īpašniekiem... Un, ja mēs vēl nespējam noturēt savu nacionālo valūtu, tad tas nozīmē, ka reālajā dzīvē nekādas neatkarības mums nav. Mēs tagad maksājam Grieķijai caur eiro valūtas stabilizācijas fondu bez jebkādam cerībām atgūt tos miljonus, kurus atdodam. Jo nav nekādu cerību, ka Grieķija kādam atdos parākus. Mums pašiem nevajag tos miljonus eiro? Grieķijā, piemēram, pensijas vēl tagad ir ievērojami lielākas nekā Latvijā.

DDD: Ko esam zaudējuši, iestājoties eirozonā?

N.G.: Pirmkārt, zaudējam ekonomiski, dodam prom naudu Eiropas dienvidiem – ne mazāk kā 40 miljonus gadā – uz neatgriešanos. Šos 40 miljonus mēs varējām iztērēt arī sev. Protams, mums it kā nav vairs jātērējas naudas

maiņai, ja braucam uz eirozonas valstīm. Bet, kā redzam, nauda jāmaina braucieniem uz Poliju, Čehiju, Ungāriju, jo tās nepievienojās eirozonai. Tāpat uz Skandināviju, izņemot Somiju. Tādējādi "tie ietaupījumi" nemaz nav lieli. Taču lielajām Eiropas firmām kļuva šeit ērtāk strādāt, jo nav vairs valūtas riska. Bet visa šī pāreja tika veikta uz mūsu rēķina, firmas iztērēja vairāk nekā 100 miljonus – nomainīja kases aparātu programmas un daudz ko citu.

DDD: Bet tagad eiro pastāvēšana ir ar lielu jautājumu...

N.G.: Jā, iespējams, ar Marinas Lepēnas uzvaru Francijas vēlēšanās vienotā ES valūta sāks jau brukt. Eirozonas sabrukums jebkurā gadījumā ir kaut kas tāds, ko mēs piedzīvosim.

DDD: Kā tas varētu iespaidot Latviju?

N.G.: Mēs jau redzējam rubļa sabrukumu, nekas īpaši atšķirīgs tas nebūs. Tas nozīmē, ka pēkšņi skaidrā nauda paliks ļoti vērtīga, izrādīsies, ka, teiksim, Grieķijas vai Itālijas eiro ir nevērtīgs, bet Vācijas eiro ir vērtīgs. Atceramies, ka Baltkrievijas rublis nebija vērtīgs, bet Latvijas rublis bija vērtīgāks. Parādīsies atsevišķu valstu "eiorublis" vai eiro ar dažādu vērtību – atkarībā no tā, kura valsts to būs izdevusi. Sāksies panika, cilvēki steigs izņemt no bankas skaidru naudu, lai samainītu pret Vācijas skaidro naudu, kas ir vērtīgāka, vai izlietot to Vācijas teritorijā. Tas izraisīs atsevišķu banku bankrotu, īpaši Eiropas dienvidos. Tāpēc valstis ieviesīs ierobežotu skaidrās naudas izņemšanu, kā jau tādos gadījumos ir pieņemts...

Turpinājums 8. lpp.

MĒS TAGAD MAKSĀJAM GRIEĶIJAI CAUR EIRO VALŪTAS STABILIZĀCIJAS FONDU BEZ JEBKĀDĀM CERĪBĀM ATGŪT TOS MILJONUS, KURUS ATDODAM. JO NAV NEKĀDU CERĪBU, KA GRIEĶIJA KĀDAM ATDOS PARĀDUS. MUMS PAŠIEM NEVAJAG TOS MILJONUS EIRO?

– gandrīz plus 5 miljardi, Čehijai – plus 2 miljardi, Ungārijai – plus 7 miljardi, Austrijai – plus 18 miljardi... Nu, jā, Anglijai, kā mēs redzam, bilance bija mīnus 200 miljardi, kas arī izskaidro viņu vēlmi izstāties no Savienības.

Šie skaitļi parāda to, vai valsts nopelna vai zaudē naudu, būdama Eiropas Savienības sastāvā. Zinām, ka katra dalībvalsts kaut ko saņem no Eiropas Savienības, bet ar savu deputātu skaitu, kā Vācija, var daudz ietekmēt. Kad tika lemts par kūpinājumiem, kurus gandrīz aizliedza, vācieši bija iesnieguši vairākus paraugu tūkstošus ekspertīzei, bet Latvija iedeva tikai trīs. Tādējādi mūsu intereses bija daudzreiz mazāk pārstāvētas un līdz ar to mazāk ievērotas. Visi normatīvie akti un likumi tiek izstrādāti trijos tūkstošos darba grupu, no kurām Latvija ir pārstāvēta varbūt tikai divās trijās, taču lielās valstīs un firmas ir pārstāvētas visur, kur tām vajag.

DDD: Vai vari minēt kādu piemēru, kā tiek aizstāvētas lielo dalībvalstu intereses uz Latvijas rēķina?

N.G.: Piemēram, tāds gadījums bija jautājumā par banānu

banāniem, ne bez āboliem, bet vietējie ražotāji būtu aizstāvēti. Un cilvēki spētu dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi, audzēt ābolus savā zemē, nevis braukt lasīt sēnes Īrijā.

LATVIJAS ZEME BARO ZVIEDRUS

DDD: Vai vari pateikt, cik Latvijas lauksaimniecība ir ieguvusi vai zaudējusi Eiropas Savienībā?

Normunds Grostiņš: Precīzāk to varētu lauksaimnieku organizācijas. Bet varam analizēt. Piemēram, jau pēc iestāšanās Eiropas Savienībā eirofondu piešķiršanas nosacījumi neļāva mūsu lauksaimniekiem pirkt baltkrievu traktoros, kas bija 2–3 reizes lētāki. Eirofondi bija jāizmanto ES, pirmkārt, Vācijas, traktoru iegādei, kas pēc treknā gadu beigām noveda pie daudz zemieku saimniecību bankrota. Jo, pērkot dārgos traktoros un citu ES dalībvalstīs ražoto lauksaimniecības tehniku, daudzi lauksaimnieki, kas ES fondu saņemšanai nepieciešamā līdzfinansējuma nodrošināšanai iz-

